

Tak a nastal čas na příběhy a diskuse, které se vedou na závěr dne, ve chvíli, kdy se utahaně svalíte někde, kde je to moc fajn. Co třeba někde v baru?

V baru je otevřeno

Pojďme mu říkat třeba Louie's East, na počest nálevny na rohu 41. Street a 2. Avenue. Tohle místo sloužilo jako občerstvovna, útočiště, válečný kabinet a zповědnice pro všechny z New York Daily News. Často mě jako poslíčka vyslali z baru do třetího patra, abych jim přinesl první výtisky zítřejších novin a pár dalších časopisů.

Pak jsem je všechny nesl skrz hlavní vchod, přes ulici, až ke vstupu do baru, kde jsem narazil do masivní stěny pachu starého piva a cigaretového kouře. Vevnitř seděla většina editorů, kteří svoje korektury prováděli na sklenici piva.

Věřte mi, že ani v nejmenším nepřeháním, když popisuji tohle místo jako díru zoufalých poměrů. Ze zvědavosti jsem tam při psaní knihy znovu zašel na jedno pivo a graffiti na zdi pánských záchodu celkem pěkně dokresluje poměry, které tam panovaly v minulosti a přetrvávají i teď. Bylo to nějak takhle: „Nepomůže vám, pokud si při vykonávání potřeby stoupnete na prkénko. Filcky, které tady žijí, skáčou pět metrů vysoko.“ A panující nečistota se zápachem potvrzovala, že si pisatel nedělal legraci.

Jenže tehdy tahle putyka patřila ke koloritu novinařiny v New Yorku v době mých začátků. Potkávali se tady sloupkaři s redaktory a fotografy, aby si pověděli všechny novinky, příběhy a drby z kanceláře. Myslím, že to bylo tam, kdy jsem poprvé zaslechl tu neuvěřitelnou mantru všech novinářů z bulvárních plátků: „Některé fámy jsou tak skvělé, že je škoda, aby se před publikováním prověřovaly prostřednictvím dalších zdrojů.“

Historiky jsou od toho, aby se vyprávěly. Tak vás teď zvu na skleničku do baru...

„Měl jsem jediný suchý a čistý 50mm objektiv.

Nasadil jsem ho a přetočil film v kameře.

Pak už nezbývalo než poplácat fotoaparát pro štěstí a doufat v zázrak.“

I špatný den mimo kancelář je lepší než dobrý den v kanceláři. Některé dny tuhle pravdu bohužel popírají. Jednou se mi povedlo zničit pět fotoaparátů Nikon s motorovým pohonem za jediný den. Tomu já říkám špatný den.

Když se fotí start raketoplánu, tak se musíte z velké většiny spolehnout na dálkové ovládání na vašem fotoaparátu. Dávají se na pozici asi pět hodin před startem a mají zařízení, které je má zapnout v čas startu. Při samotném startu jste na kilometry daleko a snažíte se nafotit použitelné snímky skrz zrcadlící se horký vzduch s použitím objektivu, který má ohniskovou vzdálenost 1000 mm. Je to čistá loterie. Já jsem si dal do připraveného stanoviště na Cape Kennedy devět fotoaparátů a očekával jsem od nich skutečně hodně.

Těsně před startem zasáhla mys tak silná bouře, že ani místní si podobně špatné počasí nepamatovali. Když jsme byli z nejhoršího venku, všichni fotografové se domáhali vstupu na stanoviště s fotoaparáty, aby si zkontrolovali svoje vybavení. Když jsme se tam dostali, tak to připomínalo fotografický hřbitov. Dospělí muži tam otevřeně plakali nad zbytky svého drahého vybavení. Ani já jsem nedopadl lépe. Jedna z mých kamer o své existenci dávala tušit jen díky 20cm stativu, které trčely z blízké bažiny. Nezbývalo mi nic jiného, než vlézt do vody až po krk a snažit se v bahně a tmavé vodě najít zbytky toho, co vítr nezničil na souši. Musel jsem ignorovat varovné tabule upozorňující na nebezpečí aligátorů. Jak jsem se tak ploužil

vodou, ostatní nešťastníci se mě snažili z bezpečí břehu navigovat směrem k jejich fotoaparátům. Na moje úzkostlivé dotazy, jestli neví něco bližšího o tom, jak nebezpeční jsou aligátoři v dané lokalitě, jsem z nich dostal jen: „Ale o to se, hochu, nestrachuj. Ještě kousek a už budeš tam, co kouká můj stativ.“ Všichni to byli místní kluci z jižních států a toto bylo v jejich očích jediné správné použití chlapíka ze severu.

Moje poslední fotostanoviště bylo poničené jen částečně. Měl jsem jediný suchý a čistý 50mm objektiv. Nasadil jsem ho a přetočil film v kameře. Pak už nezbývalo než poplácat fotoaparát pro štěstí a doufat v zázrak. Pořád ještě pršelo a já si byl téměř jistý, že si dělám plané naděje. Nakonec se ukázalo, že kamera snímky udělala a jeden z nich byl použitý na přebal časopisu Discovery. Později dokonce vyhrál v soutěži o obálku roku, což mi zachránilo kůži fotografa.

To nejtěžší mě pořád ještě čekalo. Musel jsem zavolat Alla Schneidera, managera fotografického vybavení redakce Time a oznámit mu, že jsem jim zničil nemalou část jejich fotografického vybavení. Ve chvíli, kdy jsem mu volal, tak se všechny fotoaparáty pořád ještě koupaly ve sladké vodě v kýblu v mém hotelovém pokoji, kam jsem je dal na odsolení. Když si mě All poslechl, tak se jen zasmál a povídá: „Mám pro tebe chlapče řešení.“ Zasvitla mi jiskřička naděje, že se snad stane nějaký zázrak, a on pokračoval: „Foťáky nech tam, kde jsou, a pro sebe najdi balvan, provaz a nějakou hlubší vodu...“

„Bože, chcete říct, že až mě schválí banda teenagerů a já tu zakázku nafotím zdarma, tak můžu svoje snímky použít po uplynutí 6 měsíců?

A kde to mám podepsat?“

Moje manažerka ve studiu dostala před nedávnem tuto odpověď z jednoho časopisu:

„Mnohokrát Vám děkujeme za váš zájem. Zdá se nám, že než finálně potvrdíme spolupráci, musíme si ještě probrat několik detailů. Všichni z našeho kreativního týmu už spolupráci s Joem odsouhlasili. Navíc nabízíme, že se postaráme o všechny technické věci, které souvisí s focením. Např.: najmutí modelů, make-up, povolení focení v dané lokalitě. Bohužel s tím, jak nám vzrostl náklad, také se zvýšila cena tisku a tak nenabízíme plat za práci fotografa. Jedná se nám o celostránkový snímek a ještě nemám všechny podklady pro konečné vyřešení autorských práv, ale předpokládám, že Joe bude moci snímky použít přibližně po uplynutí šesti měsíců.“

Bože, chcete říct, že až mě schválí banda teenagerů a já tu zakázku nafotím zdarma, tak můžu svoje snímky použít po uplynutí 6 měsíců? To snad...

A kde to mám podepsat?

Tohle si můžete vylepit nad postelí jako připomínku toho, co vás čeká jako fotografa na volné noze.

Dostal jsem zakázku nafotit snímek na obálku Time o tom, jak Disney otevírá svoji další atrakci: „Království zvířat“. Lidi od Disney se do Království zvířat pustili opravdu s vervou a skupovali zvířata, kde se dalo. Pro časopis Time to byl příběh na přebal a tak jsem nesměl nic zkazit.

Hlavní atrakcí celého Království zvířat byl výlet autem jako na opravdovém africkém safari. Dostal jsem svolení fotit jen z automobilů a pouze na hlavních cestách. Lidé od Disneyho z toho nechtěli ustoupit. Jenže – jak se dá udělat fotografie něčeho, v čem zrovna sedíte?

Chtěl jsem také fotit v místech, kam se normální návštěvník nedostane a zdokumentovat, jak je o zvířata postaráno. Disney neměl zájem o to, ukazovat lidem, že v noci jsou zvířata v kleci. V ideálním případě měli lidé věřit, že se o ně stará Mickey Mouse s Popelkou a zvířata se po nocích

baví mezi sebou a dělají si drobné naschvály. Prostě management byl vůči mým požadavkům volného pohybu neústupný.

Nezbývalo mi, než to zkusit u nejvyššího managementu. Zním Michaela Eisnera hodně dlouho. Jednou jsem ho fotil společně s králikem Rogerem a potom jsme pořádali soukromou párty pro nás dva v jeřábu nad studií MGM. Michael je docela fajn a ví, jakou má dobrý snímek cenu.

Náš redaktor s ním dělal rozhovor těsně před otevřením Království Zvířat. I když jsem byl pro ten příběh fotografem, tak jsem věděl, že nejsem k interview pozván. Mou jedinou šancí, jak se dostat k Michaelovi blíž, bylo dát si na sebe uniformu číšníka a postávat u baru v naději, že se naskytne příležitost s ním krátce mluvit. Sice mi redaktor slíbil, že se na restrikce ohledně focení zeptá, jenže sliby jsou sliby.

Když bylo po obědě a všichni se začali zvedat, tak jsem se připltl Michaelovi do cesty tak, že neměl kam uhnout.

Jen protočil panenky a zeptal se: „Co zase chceš?“

„Potřebuju se dostat s kamerou mimo auta na safari a blíž ke zvířatům,“ já na to.

Člověk si v určitých situacích nesmí brát servítky. Navíc mám pověst otravy, kterému nestačí říct *ne* jednou a to hrálo v můj prospěch. Rozhlédl se po svých lidech a pak prohlásil: „Ok, ale bude to jen pro časopis Time“. A rázem jsem měl po problému.

Snímky se nakonec povedly, a to jen dokazuje, že my, fotografové, dokážeme být neodbytní jako hmyz, ale víme, co chceme.

„Prostě byli vůči mým požadavkům volného pohybu neústupní.
Pak musíte být dotěrní jako hmyz!“